

Opfattelse. Der er en Student Boy Hansen fra Løgumkloster, en anden ung Student Hamdorf, en Frøken Haase, alle tre i Løgumkloster. Desuden Blöchers Børn paa Barsbøl. Saadan er der ubetinget flere.

Men jeg vender tilbage til den Maade, hvorpaa man praktiserer Indrejse- og Opholdstilladelse. Den højtærede Justitsminister er jo ikke til Stede, men jeg kan alligevel nævne disse Ting. Jeg har i Gaar faaet Brev fra en Hr. Jacobsen, der er født den 18. August 1900 i Augustenborg og har været der indtil 1920, altsaa i 20 Aar. Saa gik han. Nu vil han besøge sin Broder. Det faar han ogsaa Lov til. Men saa hjælp han Broderen. Det fik han ikke Lov til, saa maatte han af Sted igen. Jeg synes, det er fuldkommen urimeligt, at en Mand, der er født her og har været her hele sin Tid, ikke maa komme her og røre sig en lille Smule, tilmed da vi har den Grundsætning, at naar man er paa Besøg i længere Tid, er det ligefrem ikke mere end anstændigt, at man hjælper med. Men at man, naar man skal være et Sted i 4 Uger, ikke kan røre en Finger uden at udsætte sig for at blive udvist, det er helt uholdbart. Sæt Dem bare ind i disse Folks Følelser. De har været Børn her, er vokset op her og faar ikke Lov til at komme her mere, skal bede om det hver eneste Gang, og maaske faar de Afslag. Ikke saa faa faar Afslag. Altsaa, den Mand ønsker nu at komme herop for at hjælpe sin Broder. Naa ja, det faar han maaske nu Lov til, det kan jo være, men foreløbig maatte han rejse.

Saadan er det ogsaa sket i et Tilfælde allerede — jeg ved ikke, om det skal ske i flere —, at man har nægtet Kvinder Tilladelse til at komme som Elever op til den tyske Højskole i Tinglev. Paa dette Omraade var det ellers Praksis, at man lod fri Passage fra den ene til den anden Side, og der passerer ogsaa endnu Elever nok herfra til den danske Skole i Flensborg. Jeg synes, det er meget uheldigt, at man kommer ind paa at spærre i den Retning. Selvfølgelig er der netop nu Mulighed for, at der kommer Folk Syd fra, fordi det nu ikke er dyrere i Danmark, maaske billigere, end i Tyskland, men tidligere har det været omvendt. Ligeledes har en Privatlærerinde Frøken Mommensen i Øster Terp hos Gaardejer Schmidt faaet Bud om, at hun skal pakke sin Kuffert senest den 1. November. Og den Besked har den nydelige Motivering, at der var jo tyske Lærere nok her, og dem maatte man beskytte. Ja, vi vil nu hellere have Lov til selv at vælge de Lærerkræfter, vi ønsker, og jeg synes ikke, det er hensigtsmæssigt,

heller ikke paa dette Omraade, at begynde med slige Ting.

Jeg ved jo, at man ogsaa har gjort noget lignende Syd for Grænsen i et Tilfælde, og nu svarer man straks her. Men saa vil jeg dog gøre opmærksom paa, at der efter mine Oplysninger er 30—50 Mennesker i lønnede Stillinger, der arbejder med i det danske Mindretals Arbejde Syd for Grænsen, i det kirkelige Arbejde, Skolearbejdet, Agitationsarbejdet, og de fleste af dem er Rigsdanske, danske Statsborgere. Jeg synes ikke, det er heldigt, at man saa begynder med slige Ting og siger: Du er tysk Statsborger og vil her undervise Børn; saa maa du hellere over Grænsen. Vi har maaske 5 Stykker i den Stilling, det er det hele. Jeg synes, det var meget heldigt, om man dér var lidt mere storslaaet og ikke begyndte med slige Repressalier, hverken fra den ene eller den anden Side. Jeg har ikke bemærket, at det er sket før, men netop derfor vil jeg gerne advare imod det straks.

Jeg kommer til det kulturelle Omraade og viger ikke fra den Linie, jeg altid har prøvet at holde. Jeg har altid anerkendt, at vi havde en Del Rettigheder ogsaa udover dem, man i mange andre Stater har. Jeg har ogsaa paastaet, at der var de Stater, der gav flere Rettigheder. Men jeg har altid sagt: Vi kan ikke blive rigtig glade ved de Rettigheder, vi har, fordi vi ikke har dem i vore egne Hænder, fordi man alligevel vil være Formynder for os i Ting, som vi bedre forstaar end den danske Stat, om saa den danske Stat havde nok saa megen Velvillie i den Retning. Den højtærede Undervisningsminister har været med til at udvide Rettigheden til Oprettelse af Skoler. Men det har jo ikke rørt ved det, der er Kærnespørgsmaalet, at det er Ting, som man bedst lægger i vore Hænder, og som vi aldrig bliver ret glade ved, naar vi ikke har dem i vore egne Hænder.

Jeg vil gerne benytte denne Lejlighed til at sige til den af mig meget agtede højtærede Undervisningsminister, at jeg ogsaa anerkender, at Ministeren har holdt over den Ret, vi har. Jeg kender flere Tilfælde, hvor det netop ved Ministerens Indgriben er sket, at vi fik, hvad vi vilde, men det ændrer ikke noget ved det andet. Det, hvor Kærnen ligger, og det, hvor Hjertet er, har vi ikke, og det maa vi have — dér er jeg desværre uenig med Ministeren. Jeg kan ikke tro andet, end at Ministeren i Længden ikke kan unddrage sig den Erkendelse, at som det er, virker det ikke godt.

Der er en Del Tilfælde, som alt for tydeligt viser de Mangler, dette System har.